

forrige Udtalelse fremførte forsikringstekniske Grunde.

Jeg vender mig derefter til selve Hovedspørgsmaalet. Den ærede Ordfører (Stauning) bekendte med den elskværdigste Frejdighed, at efter hans Mening burde Lønarbejderen som saadan have en Fortrinsret. Fortrinsret er det danske Udtryk for Privilegium. Altsaa, Lønarbejderen som saadan bør have et Privilegium. Her har vi Privilegiet i Renkultur. Og overfor dette er det et Fægterkneb, om jeg saa maa sige, at man siger: Herregud, det er da et sørgeligt Privilegium at være ubemidlet. Det er jo slet ikke deri, Privilegiet bestaar, nej Privilegiet for den ubemidlede Lønarbejder bestaar deri, at han, naar han er syg, er forsikret, har Lov til at stikke Haanden ned i Statens Lomme, Lov til at kræve et væsentligt Tilskud. Privilegiet bestaar i, at man faar udleveret Statsmidler, blot fordi man er Lønarbejder, det bestaar ikke i at være ubemidlet. Det er noget, man kan sige paa en Valgtribune og derved maaské kapre en eller anden ubefæstet Stjel, men ikke her i Landets lovgivende Forsamling. Det er kun et Spil med Ord. Men det er værre endnu: det er ikke alene, naar Lønarbejderen er ubemidlet, han har det Privilegium at kunne stikke Haanden i Statens Lomme, men han har det, uanset om han er ubemidlet eller bemidlet. Naar man dertil vil sige: Nej, det er ikke Meningen, Meningen er netop, at han skal være ubemidlet, og det staar der udtrykkelig — saa svarer jeg: Ja, men man skal som Regel fritage ham for Undersøgelse, og det er det vigtigste. Naar den Opfattelse skal gøres gældende, vil det i Praksis være saaledes, at enhver Lønarbejder som saadan uden videre faar Statstilskud, det er det nemme, bekvemme, praktiske, der behøves ingen Undersøgelse, man gaar uden videre ud fra, at han er ubemidlet, og han bliver uden videre opført som den, der skal have Statstilskud, ganske bortset fra, om han faktisk og praktisk har en stor Indtægt. Derfor kan det, hvis man følger den Opfattelse, som anbefales af den ærede Ordfører, i Virkeligheden let blive særdeles skæbnsvangert.

Naar den højtærede Minister sagde, at saadanne Lønarbejdere med en betydelig Indtægt, som ikke kunde siges at være ubemidlede, var Fantasiskabninger, gendrev han paa en Maade sig selv, thi umiddelbart derefter sagde han, at der var saa godt som ingen saadanne Arbejdere med meget høje Indtægter. Men naar der „saa godt som ingen“ er, er der dog nogle, og

disse nogle kan dog ikke være Fantasiskabninger. Efter at vi i København har faaet den udmærkede Bestemmelse, at Arbejdsgiveren skal opgive ogsaa sine Arbejderes Indtægter, er det forbavsende, har man opdaget, hvor store visse Lønarbejderes Indtægter er i Sammenligning med, hvad de var før. Nu kan man sige: Er det da, fordi de Mennesker før har opgivet for lidt? Nej, jeg kan ikke tænke mig, at et saa udmærket Væsen som en Lønarbejder nogen Sinde vilde bedrage Statskassen for saa meget som en Øre — det er jo ganske udelukket. Men det er vanskeligt for en Mand, der saaledes som en Lønarbejder lever fra Haanden i Munden, at have fuldkommen Rede paa sin Indtægt, og mangen Lønarbejder har vistnok først ved at blive sat i Skat af 1,600, 2,000, 2,400, 3,000 Kr. for Alvor gjort den Opdagelse, at han virkelig havde saa store Indtægter, at han egentlig strengt taget ikke var saa ubemidlet, som han sely mente at være, blot fordi han var Lønarbejder.

Saa kommer vi endelig til et Moment, som heller ikke er uden Betydning: Hvad er en Lønarbejder? Ja, det er vel i Grunden praktisk set en Mand, som er Medlem af en Fagforening. Her har vi i Grunden det, som det kommer an paa. Saa snart en Mand er Medlem af en Fagforening, er han et privilegeret Væsen, saa har han den Fortrinsret, at man ikke skal undersøge alt for nøje, om han er bemidlet eller ubemidlet, han har uden videre Fortrinsret til at nyde Statsunderstøttelse i Tilfælde af, at han bliver syg. Den Opfattelse, som den ærede Ordfører (Stauning) har gjort sig til Talsmand for, maa man derfor bede Guderne bevare sig for. Men nu er det ganske vist saaledes, at vel er det ærede Medlem og hans Partigruppe mægtige, men det vil dog ikke udelukkende komme an paa dem, hvorledes Loven gennemføres. Det ærede Medlem henstillede til mig, at jeg skulde staa paa nøjagtig samme Standpunkt som i Fjor, og det vilde jeg særdeles gerne have gjort, jeg var uden videre gaaet blankt med til at stemme for § 6, som den forelaa, hvis jeg ikke netop havde faaet Betæneligheder ved at se Indenrigsministeriets Skrivelse, hvis det ikke var faret mig gennem Hovedet: Hvad skal denne § 6, som er tydelig nok — det giver jeg det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (J. Andersen) Ret i —, bruges til, skal den virkelig benyttes til at liste en farlig Doktrin ind og fastslaa den i den administrative Praksis? Det var Skrivelsen, som gjorde mig be-